

Mál nr. 191/2017**M
og****Vátryggingafélag Íslands hf. (V) v/ frítímaslysatryggingar.****Ágreiningur um hvort bótaréttur sé fallin niður þar sem tjón hafi verið tilkynnt of seint.****Gögn.**

Málskot, dags. 15.6.2017, ásamt fylgigögnum og síðari athugasemdum.

Bréf V, dags. 19.6.2017.

Málsatvik.

Hinn 30 apríl 2013 var M í svonefndum „lazer tag“ leik í skóla sínum, en í leiknum handleika þátttakendur leikfangabyssur. Rakst þá byssuskefti eins þátttakanda í andlit M með þeim afleiðingum að þrjár tennur brotnuðu. M var til meðferðar hjá A, tannlækni, vegna tannbrotnanna. B, faðir M, hafði í gildi fjölskyldutryggingu hjá V sem meðal annars felur í sér slysatryggingu í frítíma fyrir þá sem vátryggðir eru samkvæmt vátryggingunni, þ. á m. M. Hinn 14. ágúst 2013 leitaði B, á skrifstofu V á Ísafirði og ræddi við umdæmisstjóra V á svæðinu, þar sem upplýst var um tjónið. Síðar sama dag sendi umdæmisstjórinn svohljóðandi tölvubréf til A: „Varðandi tjónið þá þurfum við formlega tilkynningu, þ.e. fylla þarf út þessa tilkynningu. Eigið þið nokkuð afrit af áverkavottorðinu frá [A]?“

Hinn 10. febrúar 2016 sendi lögmaður M tölvubréf til V þar sem málsatvikum er lýst auk þess sem V var send sérstök tjónstilkynning útfyllt á eyðublaði þess, dags. 17. febrúar 2016. Með bréfi V 20. júní 2016 var bótaskyldu hafnað þar sem eins árs tilkynningarfrestur skv. 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga hafi verið liðinn þegar tilkynningin barst 10. febrúar 2016, en upphaf frestsins væri miðaður við daginn þegar tennurnar brotnuðu. Í athugasemdum V vegna málskotsins er við það miðað að upplýsingar þær sem B veitti starfsmanni V um tjónið á skrifstofu þess 14. ágúst 2013 hafi ekki falið í sér fullnægjandi tilkynningu um tjónið þannig að frestur skv. 1. mgr. 124. gr. vsl. hafi þá rofnað. Gera verði ákveðnar lágmarkskröfur til tilkynningar og hún þurfi að vera nægilega skýr og innihalda fullnægjandi upplýsingar svo félagið geti hafið rannsókn og gagnaöflun á vátryggingaratburði og hafið vinnu við að meta tjón og taka ákvörðun um bótaskyldu. Með formlegri tilkynningu fái félagið þær upplýsingar sem þurfi svo hægt sé að skrá tjónið, taka afstöðu til bótaskyldu eða kalla eftir frekari gögnum.

Álit.

Samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004, eins hún var orðuð þegar vátryggingaratburðurinn varð, glatar sá sem rétt á til bóta samkvæmt slysatryggingu þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur til félagsins innan árs frá því að hann fékk vitneskju um þau atvik sem hún er reist á. Eins og ákvæðið er orðað eru engar kröfur gerðar til forms tilkynningar né heldur hver skuli tilkynna félaginu um vátryggingaratburð.

Ekki er um það deilt að B, faðir M, kom á skrifstofu V á Ísafirði 14. ágúst 2013 og tilkynnti starfsmanni félagsins um þá tannáverka sem M hafði orðið fyrir 30. apríl sama ár. Jafnvel þótt tilkynningin hafi verið munnleg átti starfsmanninum að vera í lófa lagið að afla allra þeirra upplýsinga sem félaginu voru nauðsynlegar til að gera viðeigandi ráðstafanir vegna tjónsatburðarins, svo sem að skrá tjónið ef því var að skipta. Ekki verður séð að á þessu stigi hafi verið þörf fyrir félagið að fá í hendur gögn í því skyni að geta tekið afstöðu til bótaskyldu og eftir atvikum ákveðið fjárhæð bóta. Að þessu virtu verður að telja að tilkynningarskyldu skv. 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004 hafi verið fullnægt þegar B upplýsti starfsmann V um tjónið í ágúst 2013. M hefur því ekki glatað rétti sínum til bóta og telst tjón hennar því bótaskyldt úr slysatryggingunni.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr frítímaslysatryggingu hjá vátryggingafélaginu V.

Reykjavík, 17. ágúst 2017.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.